

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Pfv.III.21.739/2012/4.szám

A Kúria a felülvizsgálati eljárásban a dr. Varga Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Karczub Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Bíróság előtt 68.P.24.610/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.279/2012/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által 95. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet a kutyanneveléssel szerzett kiegészítő jövedelem megtérítése iránti keresetet elutasító részében hatályon kívül helyezi, e körben a Fővárosi Bíróság 68.P.24.610/2006/90. számú ítéletét helybenhagyja. A jogerős ítéletnek az eljárási illetékekről szóló rendelkezéseit akként változtatja meg, hogy az alperes által térítendő kereseti illeték összegét 87.300 (nyolcvanhétezer-háromszáz) forintra, a fellebbezési eljárás illetékét 174.400 (százhetvennégyezer-négyszáz) forintra felemeli és az állam terhén maradó kereseti illeték összegét 731.700 (hétsházharmincegyezer-hétszáz) forintra, a fellebbezési eljárási illetéket 2.325.600 (kettőmillió-háromszázhuszonöt ezer-hatszáz) forintra leszállítja; egyebekben a felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 400.000 (négy százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak külön felhívásra 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati illetéket, míg a 2.953.300 (kettőmillió-kilencszázötvenháromezer-háromszáz) forint illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2004. március 11-én közlekedési balesetet szenvedett, amelyet az alperes biztosítónál felelősségbiztosítási szerződéssel

rendelkezett, más által vezetett gépjármű okozott. A baleset következtében a felperes mozgásában korlátozottá vált, pszichés károsodása is keletkezett. Maradványállapotában a bal térdízületi mozgáskorlátozottság, kisebb mértékű végtagrövidülés, bal comb körfogatának csökkenése, bal vállizomzat sorvadtsága, mozgásbeszűkültség állapítható meg.

A felperes a keresetében a közlekedési balesetből eredő vagyoni és nem vagyoni kárai megfizetésére kérte az alperes kötelezését a Ptk. 346. §-ának (1) bekezdése, 339. §-ának (1) bekezdése, 355. §-ának (1) bekezdése, 567. §-ának (3) bekezdése és a gépjármű üzemeltetőjének kötelező felelősségbiztosításáról szóló, korábban hatályos 171/2000. (X.13.) Korm. rendelet (R.) alapján.

Az alperes az egyes kártételek jogalapját, összecszerűségét vitatta, az általa alaposnak tartott követelések egy részét a pert megelőzően teljesítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest vagyoni kártérítés címén 15.795.359 forint és ezen belül különböző összegek után eltérő időpontoktól járó késedelmi kamatok, nem vagyoni kártérítés címén pedig 12.700.000 forint és ennek a 2004. március 11-től járó késedelmi kamata megfizetésére. Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek általános kártérítés címén 20.000.000 forint tőkét és ezután a 2004. március 11-től járó késedelmi kamatot, 2011. december 1-jétől havonta 49.100 forint költségpótló járadékot és 2011. december 1-jétől 200.000 forint jövedelempótló járadékot. Kötelezte továbbá 2012. január 1-jétől évente 305.000 forint jövedelempótló járadék megfizetésére és ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A felülvizsgálati kérelemben vitatott kártételek közül a gondozás, ápolás, szülőtartás címén előterjesztett keresetet az elsőfokú bíróság alaposnak tartotta, ennek megfelelően 2004. június 1-jétől 2011. november 30-ig havi 50.000 forint járadékot állapított meg és figyelembe vette az alperes részteljesítéseit. Az alperes az általa megállapított és teljesített havi összegek felemelését indokolatlannak tartotta, 2004. június 1-jétől havi 19.000 forint, szeptember 1-jétől havi 17.000 forint és 2005. január 1-jétől október 31-ig 9.000 forint járadékot teljesített. Ezen a címen az elsőfokú bíróság összesen 1.194.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest, a havi 50.000 forint járadék és az alperes részteljesítéseit figyelembevétele alapján.

Az élelemfeljavítás címén előterjesztett keresetet az elsőfokú bíróság havi 6.000 forint járadék erejéig alaposnak tartotta és 2004. június 1-jétől 2011. november 30-ig összesen 90 hónapra ezen a címen 540.000 forintot állapított meg.

A lefolytatott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a szabadidejében a családi

jövedelmet is kiegészítő kutyanneveléssel foglalkozott, amelyből a kirendelt szakértő véleménye szerint évente 305.000 forint nettó bevételt szerzett. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság 2012. január 1-jétől évi 305.000 forint jövedelempótló járadék megfizetésére, valamint az elsőfokú ítélet meghozataláig terjedő időre összesen 2.135.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes a keresetében 15.000.000 forint nem vagyoni kártérítést igényelt. Az alperes a kereseti kérelmet összezszerűségében eltúlzottnak tartotta, önként 2.300.000 forintot térített a felperes részére. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem vagyoni hátrányának kompenzálására 15.000.000 forint alkalmas, amelyből levonva az alperes által már kifizetett összeget az alperes további 12.700.000 forint megfizetésére köteles.

A felperesnek a jövedelemvesztés címén előterjesztett keresete kapcsán az alperes nem vitatta, hogy a keresettel érintett közlekedési balesetből eredő egészségkárosodása folytán a felperes a munkaképességét jelentősen elvesztette, amely tény a perben beszerzett orvosszakértői vélemények is alátámasztják. Eszerint a felperes baleseti munkaképesség-csökkenése 40%-os mértékű. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján a felperes módosított kereseti kérelmét megalapozottnak találta és az elsőfokú ítélet meghozataláig a keresetvesztés címén fizetendő kártérítés összegét 7.414.359 forintban állapította meg és 2011. december 1-jétől havi 200.000 forint jövedelempótló járadék megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes általános kártérítésként 20.000.000 forint megfizetését igényelte arra hivatkozással, hogy cége, az M. Kft. tönkremenetele, a cég felszámolása miatt vagyonvesztés, illetőleg a cég elvesztéséből eredően kára keletkezett. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi könyvszakértői vélemény, illetve az írásbeli szakvélemények, valamint a tanúk vallomása alapján a felperes keresetét alaposnak tartotta és a Ptk. 359. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a 20.000.000 forint megfizetésére. Az indokolás szerint a baleset a felperest és ezáltal az irányításával működő társaságot megakadályozta abban, hogy a megváltozott piaci körülményekre és a társaság különböző szempontok szerinti helyzetében bekövetkezett változásokra a megfelelő választ tegye és a károsodás ezáltal következett be.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta és a felperes vagyoni kártérítését 5.247.949 forint jövedelempótló járadékra és annak a 2008. május 1-jétől járó kamataira, a nem vagyoni kártérítés összegét 4.700.000 forintra és az elsőfokú ítéletben „kitett” kamataira, a 2011. december 1.

napjától esedékes költségpótló járadék összegét 36.100 forintra, a jövedelempótló járadék összegét 2012. június 1-jétől 69.000 forintra szállította le, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és ennek megfelelően rendelkezett a perköltségek viseléséről.

A másodfokú bíróság a gondozás, ápolás, szülőtartás címén előterjesztett keresetet elutasította, egyrészt azért, mert a szakértői vélemény csak 2004. október végéig támasztja alá azt, hogy a felperes a saját sérülései miatt gondozásra szorult, eddig az időpontig pedig az alperes által önként teljesített kártérítési összeg megfelelő volt. A szülők tartásával kapcsolatos igény tekintetében a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a perben nem volt bizonyított mennyiben szorultak ápolásra, gondozásra az egyes családtagok és az sem, hogy ebből milyen tevékenységet látott el a felperes. Abban az esetben pedig, ha a felperes kiesett tevékenysége miatt más látta el a gondozást, az ő részére fizetett térítés nem a felperes kára.

Az élelem feljavítással kapcsolatos elsőfokú ítéleti döntés kapcsán a másodfokú bíróság egyrészt azt állapította meg, hogy a bíróság túlterjeszkedett a kereseten, mert a felperes 2004. október 1-jétől kérte a járadék megfizetését, az elsőfokú bíróság viszont azt 2004. június 1-jétől állapította meg. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság szerint 2004. októbertől december végéig, azaz három hónapra indokolt a havi 6.000 forint megfizetése, marasztalásra azonban azért nem kerülhetett sor, mert az elsőfokú ítélet szerint az alperes az 540.000 forintot már a felperes részére kifizette.

A kutyannevelésből származó jövedelemveszteség kapcsán előterjesztett keresetet a másodfokú bíróság azzal utasította el, hogy ezt a jövedelmet a felperes a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 1. §-a (3) bekezdésének megfelelően adózásra nem jelentette be, a be nem vallott jövedelem pedig jövedelemveszteség alapjául nem szolgálhat. A kutyatartásból származó bevételkiesés ezért nem bizonyított kár, amely az alperesre nem hárítható át.

Az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítést a másodfokú bíróság eltúlzottnak tartotta. A baleset időpontjára, a felperes életkorára és a baleseti maradványállapotára tekintettel a nem vagyoni hátrányok kompenzálására a másodfokú bíróság szerint 7.000.000 forint arányos, ezért a 2.300.000 forint önként teljesített összeget elszámolva az alperes további 4.700.000 forint és késedelmi kamata megfizetésére kötelezhető.

A jövedelemveszteség tekintetében a másodfokú bíróság az ítéletének indokolásában utalt arra, hogy a baleset előtti igazolt, bruttó 200.000 forint jövedelemből a felperes esetében le kell vonni az egyes járulékokat, illetve a felperes által megkapott ellátást, és jövedelemveszteség címén csak a különbözet számolható el. A másodfokú bíróság ennek megfelelően 2012. május 31-ig a lejárt jövedelempótló járadék összegét 5.247.949 forintban, a 2012. június

1-jétől járó havi jövedelempótló járadék mértékét pedig 69.000 forintban állapította meg, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A másodfokú ítélet indokolása szerint az általános kártérítés iránti kereset alaptalan, e körben a felperes nem tudta bizonyítani, hogy cégének elvesztéséből származó kára a balesettel összefüggésben keletkezett, illetőleg azt sem, hogy a saját vagyona emiatt csökkent. Miután az általános kártérítés jogalapja hiányzik, e tekintetben az elsőfokú ítélet megváltoztatásának és a kereset elutasításának van helye.

A felperes felülvizsgálati kérelme elsődlegesen az elsőfokú ítéletet helybenhagyó, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasító döntésre irányult. Jogi álláspontja szerint a jogerős ítélet törvénytörő és megalapozatlan. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a sérüléseit és maradványállapotát részletezve arra utalt, hogy nem csak a gyógyintézeti kezelés időszakában szorult ápolásra, hanem azt követően is. A másodfokú bíróság a szakértői véleménnyel alátámasztott tényeket, valamint A.Jné, B.Z., N.Á. tanúk vallomásait figyelmen kívül hagyta és nem támasztotta alá, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelését miért bírálta felül.

Az élelemfeljavítással kapcsolatos kereset kapcsán az alperes elismerő nyilatkozatot tett, ráutaló magatartással a felperes által igényelt összeget teljesítette is, majd ezt követően fellebbezést nyújtott be, ami a felperes szerint elfogadhatatlan. Az elsőfokú bíróság járt el helyesen, amikor a perben beszerzett szakértői véleményeket nem tekintette „abszolút jellegű” bizonyítéknak és életszerűen arra az álláspontra helyezkedett, hogy az egészségromlás miatt igényelt élelemfeljavítási költség iránti követelése a felperesnek teljes mértékben alapos.

A kutyanévelésből származó jövedelem iránti követelés a felperes szerint megalapozott, azt az iratokhoz csatolt szakértői vélemény, valamint B.É. tanúvallomása is alátámasztja. Az alperes a „kárigényt” nem vitatta, csupán azt nem látta igazoltnak. Miután az elsőfokú bíróság szakértői véleményt szerzett be, az ezen alapuló elsőfokú ítélet volt alapos és a személyi jövedelemadóról szóló jogszabályi rendelkezésre hivatkozás miatt a kereset elutasítására nem lett volna lehetőség. A felperes utalt arra is, hogy ez a tevékenysége nem volt jövedelemadó köteles.

A nem vagyoni kártérítés mértékét a felperes szerint az elsőfokú bíróság határozta meg a Ptk. 355. §-a (4) bekezdésének megfelelően, figyelembe véve a balesetből eredő egészségkárosodást, az életvitelben bekövetkezett változásokat. A másodfokú bíróság álláspontja ellentétes a bizonyítékokkal, a mindennapi gyakorlattal és az általános életszerűséggel is.

A jövedelemveszteség kapcsán hozott jogerős ítélet tekintetében a felperes utalt a bíróság által beszerzett könyvszakértői

szakvélemény megállapítására, valamint arra, hogy ez alapján az alperes sem tette vitássá, hogy a baleset időpontjában mennyi volt a felperes havi jövedelme, illetőleg a társadalombiztosítási ellátásai. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően határozta meg a keresetveszteségi járadékot havi 200.000 forintban. Az alperes elismerő nyilatkozatával szemben a másodfokú bíróság törvénysértő határozatot hozott, amikor az elsőfokú bíróság által megállapított járadék mértékét megváltoztatta.

Az általános kártérítés iránti keresetet a másodfokú bíróság az ítélete indokolása szerint elutasította, az ítélet rendelkező része azonban erre nem tért ki. A kereset elutasítása körében kifejtett indokolást a felperes tévesnek tartja. Utalt az igazságügyi könyvszakértői véleményekre, valamint a tanúk vallomására, amelyek alapján az elsőfokú bíróság helyezkedett helyesen arra az álláspontra, hogy a felperes egészségkárosodása miatt nem foglalkozhatott a társaság ügyeivel, ezért a perbeli baleset okozati összefüggésben áll a felperes személyére is kiható károsodással, amelynek eredményeként a Kft. felszámolás alá került.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Hivatkozott arra, hogy a felperes nem jelölte meg tételesen azokat a jogszabályhelyeket, amelyeket álláspontja szerint a jogerős ítélet sért. Kiemelte, hogy a könyvszakértői véleményeket ugyan az alperes elfogadta, de az általános kártérítést nem ismerte el, ezért e körben a fellebbezés nem lehetett törvénysértő. Az alperes az általános kártérítési igényt azért is vitatta, mert a társaság megszűnésével kapcsolatban csak a társaság vagyoni értéke vagy elmaradt nyeresége lehetne a felperes személyes kára, de semmi esetre sem általános kár. Az alperes utalt arra is, hogy az álláspontjának megváltoztatása önmagában nem tekinthető jogellenes magatartásnak.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése és 275. §-ának (2) bekezdése alapján a Kúria azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem részben alapos az alábbiak szerint.

A jogerős ítélet indokolása helyesen utalt a felperes vagyoni és nem vagyoni kártérítés iránti követelése jogalapjának elbírálására irányadó anyagi jogi szabályokra, a Ptk. 346. §-ának (1) bekezdésére és 339. §-ának (1) bekezdésére, valamint a korábban hatályos, a gépjármű üzemeltetőjének kötelező felelősségbiztosításáról szóló 171/2000. (X.13.) Korm. rendeletre és a másodfokú bíróság megalapozottan döntött a gondozás, ápolás, szülőtartás, az élelemfeljavítás, a nem vagyoni kártérítés, a jövedelemveszteség és az általános kártérítés címen előterjesztett kereseti kérelemről, azonban tévesen foglalt állást a kutyanévelésből származó jövedelemkiesés megtérítése iránti

követelés kérdésében.

Az ápolás, gondozás, hozzátartozók gondozása címén előterjesztett kereset - miként erre a másodfokú bíróság helyesen utalt - részben a felperes saját egészségi állapotán, részben pedig a hozzátartozók részére a felperes által korábban végzett és kiesett gondozási tevékenységen alapult. E körben a bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat a jogerős ítéletben helyesen értékelte. Döntő jelentőségű volt az aggálytalan orvosszakértői vélemény, amely szerint a felperes 2004. október végéig szorult ápolásra, gondozásra. A felülvizsgálati kérelem tévesen utal arra, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékokat nem teljes körűen értékelte, a szakértői vélemény mellett ugyanis a tanúk vallomását is figyelembe vette, de azokat úgy értékelte, hogy az orvosszakértő megállapításait nem döntötték meg. A bizonyítékok értékelése nem volt kirívóan okszerűtlen, logikai ellentmondást sem tartalmazott, az megfelel a Pp. 206. §-a (1) bekezdésében foglaltaknak, ezért a bizonyítékok felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban nem volt lehetőség. Jól állapította meg a másodfokú bíróság azt is, hogy az érintett időszakra a felperes egészségi állapota miatt járó ápolási, gondozási díjakat az alperes teljesítette, valamint azt is, hogy a perben nem volt bizonyított a felperesnek a családtagok ápolásával összefüggően felmerült további kára, ezért a keresetet elutasító döntés helytálló.

Az élelemfeljavítás költségének indokoltsága a felperes baleset miatt bekövetkezett egészségi állapotromlása, illetőleg a baleseti maradványállapot alapján dönthető el, ezért elsődlegesen orvosszakértői kérdés. Az aggálytalan igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a többletköltséget jelentő táplálkozás 2004. decemberét követően nem indokolt, az ezzel ellentétes, a 2004. december 1-je utáni időre járó táplálkzási többletköltséget is megállapító elsőfokú ítéleti döntést bizonyítékok nem támasztják alá, ezért a másodfokú bíróság azt helyesen változtatta meg, a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszábsértő.

A jogerős ítélet indokolása teljes körűen tartalmazza a felperesnek azokat a nem vagyoni hátrányait, amelyek a balesettel összefüggésben keletkeztek. A személyiségi jogok sérelme folytán a felperes a Ptk. 355. §-ának (1) bekezdése szerint nem vagyoni kártérítésre jogosult, amelynek mértékét úgy kell meghatározni, hogy az alkalmas legyen a nem vagyoni hátrányok csökkentésére vagy kiküszöbölésére [Ptk. 355. § (4) bekezdés]. Ennek érdekében a személyi sérelem súlyát, következményeit, a károsodás időpontjában fennálló ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat összehasonlításra alkalmas más ügyekben hozott döntéseit kell mérlegelni, amelynek a másodfokú bíróság jól tette eleget, az elsőfokú ítéletben meghatározott nem vagyoni kártérítést indokoltan

változtatta meg, e tekintetben a jogerős ítélet nem jogszabálysértő.

A jövedelemveszteség kapcsán - függetlenül attól, hogy az alperes a szakértő által megállapítottakat, a társadalombiztosítási ellátások mértékét nem vitatta - a Legfelsőbb Bíróság 1/2006. (V.22.) PK véleménye szerint a jövedelmet terhelő egyes járulékok figyelembevételének is jelentősége van, az ennek megfelelő, a másodfokú bíróság által részletezett számításon alapuló jövedelemveszteség megállapítása nem jogszabálysértő.

A jogerős ítélet indokolása a rendelkezésre álló bizonyítékok - köztük a könyvszakértői vélemények - alapján jól állapította meg, hogy nem bizonyított az okozati összefüggés a keresetben megjelölt cég felszámolásával, elvesztésével felmerült veszteség mint kár és a baleset között. A Kúria egyetért azzal is, hogy a felperesnek mint természetes személynek a kára nem azonos a gazdasági társaság kárával. E körben a jogerős ítélet indokolásában a bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az általános kártérítés jogalapja hiányzik. Az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie valamennyi kereseti kérelemre [Pp. 213. § (1) bekezdés]. Ez a követelmény nem teljesült a másodfokú bíróság ítéletének rendelkező részében, amennyiben az általános kártérítésről való döntés elmaradt, miközben erről az igényről az indokolás egyértelműen szól, amely szerint „az ítélet megváltoztatásának és a kereset elutasításának volt helye”. Ebből következően megállapítható, hogy a hiányos rendelkező rész ellenére - a rendelkező rész hiányának kívánatos pótlása utólag kiegészítéssel megtörténhet - az általános kártérítésről ténylegesen született döntés másodfokon is, és csak olyan, az ügy érdemére lényegesen ki nem ható eljárási szabálysértés történt [Pp. 275. § (3) bekezdés], amely mellett az érdemi felülvizsgálat e tekintetben is megtörténhetett.

A perben bizonyított, hogy a felperes a balesetet megelőzően rendszeresen foglalkozott fajkutyák nevelésével, és ez a kutyák kiképzését, kiállításra vitelét, valamint a fedeztetést is jelentette, amelyből jövedelme származott. Mindezt a felperes a baleset miatt kialakult állapota miatt elvégezni már nem tudja. Az alperes az ezen a címen előterjesztett kárigény jogalapját nem vitatta csak annak a keresetben megjelölt mértékét. Az a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a felperes ezzel a tevékenységével jövedelemhez jutott, amelytől a baleset miatt elesett, ezért azt kárként érvényesíthette az alperessel szemben. A kár mértékét az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői vélemény alapján évi 305.000 forintban megalapozottan állapította meg. Téves a jogerős ítélet indokolása a tekintetben, hogy a be nem vallott jövedelem jövedelemveszteség alapjául nem szolgálhat. A jövedelemveszteség tényének, azaz a

kárnak a bizonyítottsága nem attól függ, hogy a felperes a jövedelemszerzését „bevallotta-e”. A bizonyított kieső jövedelem megtérítésére az alperes a Ptk. 355. §-ának (1) és (4) bekezdése, valamint a Ptk. 356. §-ának (1) bekezdése alapján köteles; ettől eltérő kérdés az, hogy a felperesnek az adójogviszony alanyaként az adózási szabályok alapján miként kell helytállnia, illetőleg a jövedelemszerzés be nem jelentésének következtében milyen jogkövetkezményekkel kell számolnia. A személyi jövedelemadó fizetési kötelezettség elmulasztása az adójogi szabályokra tartozik és nem jelenti azt, hogy az olyan jövedelem, amely után nem teljesítették a személyi jövedelemadó fizetési kötelezettséget, a kártérítési perben a keresetveszteség alapja nem lehet. A felperest terhelő azonban annak bizonyítása, hogy milyen mértékű jövedelemtől esett el, az adott esetben ez a bizonyítás a perben megtörtént.

Mindezekre tekintettel a Kúria a kutyanneveléssel kapcsolatos kiegészítő jövedelem megtérítése iránti keresetet elutasító jogerős ítéleti rendelkezést a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítéletet e körben helybenhagyta, míg ehhez igazodóan az eljárási illetékek megváltoztatása mellett a jogerős ítéletnek a felülvizsgálattal támadott egyéb részeit a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. Az alperes további 305.000 forint erejéig a fellebbezési és a felülvizsgálati eljárásban is peresztes lett. A pereszteség és a pernyertesség arányának kis mértékű megváltozása miatt az első- és a másodfokú perköltség fizetéséről szóló rendelkezések megváltoztatása az eljárási illetékek kivételével nem volt indokolt. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték viseléséről szóló rendelkezéseket a Kúria annak figyelembevételével változtatta meg, hogy az alperes a 305.000 forint tekintetében az első- és a másodfokú eljárásban is peresztes, ezért az eljárási illetékek viselésére köteles.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárásban nagyobb részt peresztes felperest az alperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, míg a le nem rótt felülvizsgálati illeték viseléséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) és (2) bekezdésén, valamint a 14. §-án alapul.

Budapest, 2013. szeptember 30.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Udvary Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Almásy Mária s.k. bíró

A kiadmány hitelél:

kúriai tisztviselő
HM